

Hồi 5

Dã Tâm Kẻ Tham

Lệ Tuyệt Linh kiểm soát bảy thi thể song ngoài một số bạc vụn chàng không tìm thấy một vật nhỏ mọn nào chứng minh xuất xứ của bọn Xích Phù.

Chàng đến bụi cỏ kiểm soát luôn thi thể kẻ tung ám khí tự sát Xích Phù mà chàng đã dùng thủ pháp Cung Hồ Phi Nhân giết chết.

Vẫn chẳng có một chứng tích gì! Chàng chùi tay vào cổ sạch máu vừa tìm chiếc võ đao vừa nghĩ ngợi.

Kế hoạch của chúng cực kỳ chu đáo. Không ai biết được vụ cướp do kẻ nào chủ mưu. Họ chuẩn bị cái bại trước khi hành sự kể ra bọn này cũng hiểm độc lắm! Nhưng họ là bọn người nào?

Chàng ngồi xuống nắp chiếc rương, đao chỏi đất cầm đặt lên chuôi đao suy nghĩ.

Nhưng ai biết được chàng có mặt tại vùng này trong thời khắc này?

Trước hết là Lâu Tử Nghiên bởi y là người thuê chàng mà? Ngoài y ra còn có mấy cao thủ dưới quyền của y trong Đơn Quan Môn biết nữa mà thôi. Bọn cấp dưới không hề hay biết sanh ý này

Chẳng lẽ họ Lâu chơi trò dê tiện! Chẳng lẽ lão muốn giết người để chiếm hòng mong muốn hưởng dụng chiếc rương ngọc một mình.

Ngoài Đơn Môn Quan còn có Thạch Nữ Bạch Liên Bình. Nàng có đáng nghi lắm không?

Bỗng chàng nhớ tới một việc.

Đại Mãng Tiên bị bọn đồng đảng gọi là đàn chủ mà Đơn Quân Môn lại gồm ba đầu mối, có ba vị đàn chủ và hương chủ.

Đúng rồi! Trong số bảy người bị chàng giết có một vị hương chủ họ Lý.

Sự tình khả nghi lắm. Có thể là Lâu Tử Nghiên chủ mưu vụ cướp này lắm!

Nhưng rồi chàng cũng không tin giả thuyết đó là với sự thật bởi làm gì họ Lâu kia có cái can đảm để làm cái việc này

Hướng chi, theo chàng nhận xét, Lâu Tử Nghiên vốn không đủ bản lĩnh cùng cơ trí để nghĩ ra cái mưu mẹo thâm hiểm chu đáo như vậy

Gạt bỏ giả thuyết đó rồi chàng níu lại cho lànó sát sự thật bởi chàng vừa nhớ ra lúc đến Đơn Quan Môn chàng tiếp xúc với Lâu Tử Nghiên trong cuộc hội đàm có hai

vị đàn chủ và một hộ pháp. Mà Đơn Quan Môn lại có ba đàn, thì có lẽ Xích Phù là vị đàn chủ vắng mặt hôm đó.

Vì lý do gì Xích Phù vắng mặt?

Sự tình ngẫu nhiên mà xảy ra như vậy hay có sự sắp xếp từ trước?

Thực ra Lệ Tuyết Linh không muốn nghi ngờ chi tới họ Lâu kia, bất quá chàng làm một cuộc suy luận để tìm hiểu nguyên do vụ mưu cướp số ngọc này thôi. Nhưng dù muốn dù không chàng cũng đi đến một kết luận: Là Lâu Tử Nghiên rất đáng nghi ngờ.

Đúc kết lại những giả thuyết đặt thành một điểm sau: Đơn Quan Môn là một tổ chức gồm các vụ trọng yếu: đàn và hương, một người đàn chủ vắng mặt trong các buổi hội đàm giữa chàng và bọn Lâu Tử Nghiên sự tình bàn nghị được giữ hết sức là bí mật chỉ có Lâu Tử Nghiên cùng vài thuộc hạ thân tín của y biết được mà thôi.

Nhân chỗ bí mật đó, sanh ra vụ mưu cướp đoạt này và người vắng mặt là Xích Phù được ủy thác hành sự, để khi chàng đến tổng đàn sẽ không nhận diện được hẳn.

Bọn cướp phải hiểu rõ tình hình cho nên vừa chạm mặt là đòi ngay rương ngọc.

Nhất định vụ cướp không do bằng hữu của Kim Sam Khách Mạnh Ngạn chủ trương, toan đoạt lại số ngọc mà cũng không phải đồng đảng của Bạch Liên Bình. Bởi thời gian không còn cách biệt quá xa, trong mấy giây phút thôi bọn họ chẳng thể nào hay kịp để mà tổ chức cuộc cướp đoạt với số người đông đảo thế được. Bạch Liên Bình cũng chẳng có lý do gì định cuờm tay trên như vậy. Vì cuộc giao dịch đã được thỏa thuận êm xuôi. Chỉ cần chờ vài hôm nữa là có ngọc thì tội tình gì cô ta lại phải mạo hiểm kết thù gây oán?

Chàng có phải là tay tầm thường đâu mà ai cũng có thể trêu vào.

Lệ Tuyết Linh thở dài, ngẩng đầu lên lẩm bẩm:

- Lâu Tử Nghiên! Ta muốn tin người thành thật lắm song rất khó mà đặt niềm tin trọn vẹn nơi người. Ta chỉ sợ cảm tình của ta dành cho người rồi đây sẽ biến thành thù hận mất: Người phải biết, chẳng khi nào ta chấp nhận một vụ man trá cả! Man trá đối với ta là cầm như khinh thường ta là một trẻ nít, tất phải chết với ta.

Chàng từ từ đứng lên, nhắc rương ngọc theo mình rồi đảo mắt nhìn các xác chết lần cuối, lẩm đầu thốt:

- Tại sao các người lại muốn chuốc khổ vào thân? Lâu Tử Nghiên đã đánh giá ta quá thấp làm cho bao nhiêu người phải chết oan mạng, đáng thương hại thay cho bọn thủ hạ khi chịu sự sai khiến của một chủ nhân ngu ngốc. Nơi tuổi vàng, các người mang hận thì nên hận Lâu Tử Nghiên chứ đừng có hận ta!

Chàng lần bước về phía cột ngựa.

Đêm đã tàn, nơi phương đông trời rạng sáng. Từ biên thùý đất Lỗ, dưới chân Cô Hà Lãnh, có một trang viên đồ sộ nguy nga.

Trang viên đó là Ngọc Long sơn trang, Tổng đàn của Đơn Môn Quan nằm trên một gò đất cao.

Lúc Lệ Tuyết Linh đến là vừa hoàng hôn, xuống đúng hai hôm sau đêm chàng tiêu diệt bọn Xích Phù.

Dưới ánh yên hà chói lọi chàng giục ngựa tiến thẳng đến cổng trang. Hai đại hán vấn khăn hồng mặc y phục đen hấp tấp bước ra chặn chàng lại hỏi rõ ràng rồi bảo chàng đứng đợi, một tên ở lại chạy vào trong thông báo.

Lệ Tuyết Linh xuống ngựa đặt nhanh Sanh Tử Kiều lên đầu vai lơ đãng đưa mắt nhìn ra khắp bốn phía, chàng nhìn trời mây hoa lá.

Bên trong cổng là con đường thẳng chạy dài đến một tòa khách sảnh đường lát đá bản, được quét sạch như chùi. Phía sau đại sảnh là nhà ngang nhà dọc, thấp có cao lâu, trệt có ngôi nào cũng được kiến trúc tân kỳ.

Lệ Tuyết Linh có đến đây hai lượt song vào lúc ban đêm nên không rõ ràng cảnh trí. Bây giờ chàng mới được dịp nhận ra cái vẻ tráng lệ huy hoàng của khuôn viên này.

Không rõ vô tình hay cố ý, chàng vụt hỏi một câu bất ngờ:

- À, lão đệ, Xích đàn chủ của chúng ta có mặt tại tổng đàn chứ?

Đại hán vấn khăn hồng buột miệng đáp:

- Vắng mặt!

Dù vắng mặt, dù có mặt, nghĩa là vẫn có con người họ Xích tại đây rồi!

Chừng như hấn tỉnh ngộ, vội chữa lời:

- A! thuộc hạ không biết nữa!

Lệ Tuyết Linh điềm nhiên, gật đầu. Còn chờ gì nữa chàng mới minh bạch.

Chàng cười hì hì:

- Mấy hôm nay hấn sơn trang yên tĩnh ghê ha?

Đại hán lộ vẻ nghi hoặc, nhìn chàng.

Lệ Tuyết Linh vẫn cười tự nhiên, đại hán lắc đầu:

- Thuộc hạ cũng không biết nữa.

Lệ Tuyết Linh bình thản:

- Đừng nghi ngờ, lão đệ! Tại hạ cùng chưởng môn nhân là bằng hữu mà. Tại hạ đâu dám có ý đồ bất lương với lão bằng hữu! Lão đệ khéo lo xa thì thôi.

Đại hán khăn hồng bối rồi thấy rõ, hấn vớ vẫn đưa tay phủ bụi, hấn phải làm một cử động nào đó để che giấu cái sừng sùng, hấn ấp úng đáp:

- Dạ ... tại hạ ... không biết nữa ...

Hấn xưng thuộc hạ rồi xưng tại hạ, chứng tỏ hấn mất bình tĩnh rõ ràng.

Liếc xéo đối tượng, Lê Tuyết Linh đáp:

- Có thể là chuồng môn nhân phân phó các vị sao đó. Giả như có người mạo nhận tại hạ đến đây hỏi này nọ, thì các vị cứ dùng một câu "Tại hạ không biết nữa" mà đáp lại. Phải vậy không?

Đại hán nghe nóng vành tai, lúng túng đáp:

- Tại hạ... không ...

Lê Tuyết Linh lắc đầu:

- Cũng không biết nữa? Cái gì cũng không biết nữa! Cho đến một ngày nào đó, có kẻ đến ve vãn vợ bằng hữu, lừa vợ bằng hữu bỏ nhà ra đi, lúc đó bằng hữu cũng nói không biết luôn sao?

Đại hán nổi giận:

- Cái gì? Sao các hạ lại nói xấu nhau chứ ?

Lê Tuyết Linh mỉm cười:

- Tại hạ cũng không biết nữa.

Đại hán giận căm căm:

- Các hạ ăn nói hồ đồ, không ngại chạm tự ái ai sao hả?

Lê Tuyết Linh lạnh lùng:

- Tại hạ chỉ sợ trong chốc lát nữa sẽ có cuộc chạm tự ái lớn đấy.

Đại hán trừng mắt, vừa kinh hãi vừa phẫn nộ:

- Các hạ nói gì chứ?

Vừa lúc đó, từ trong đại sảnh, bốn năm người chạy ra.

Lê Tuyết Linh bỏ mặc đại hán, gương mặt nhìn bọn người mới đến đó.

Đi đầu là một vị trọc ốm, mặt tươi cười, đôi tay dài và thô. Người đó là Lâu Tử Nghiên, chuồng môn nhân Đơn Quan Môn, ngoại hiệu là Thác Thiên Tý.

Còn cách xa xa, Lâu Tử Nghiên đã bật cười ha hả gọi to:

- A, Lê lão đệ. Mấy hôm nay ngày nào tại hạ cũng banh mắt mà ngón trông lão đệ.

Lê Tuyết Linh bước tới mấy bước, nửa thật nửa cười hăng hắc:

- Có một vài khó khăn nhỏ trong sinh ý, thành ra phải để cho chuông môn trông đợi, đắc tội! Đắc tội !

Lâu Tử Nghiên giật mình bước lên thêm mấy bước:

- Có khó khăn như thế nào? Chẳng lẽ lão đệ không thành công?

Lệ Tuyết Linh búng ngón tay lên nắp rương cái cốc:

- Đùa mà! Lệ Tuyết Linh này có việc gì mà không làm nổi chứ, đã không làm thì thôi, làm thì phải thành công mỹ mãn.

Lâu Tử Nghiên vòng tay cười hì hì:

- Tại hạ hấp tấp quá mà thành ra hồ đồ. Thật là đắc tội với lão đệ. Có vậy chứ, con người như Lệ lão đệ thì có khi nào lại thất bại? Tại sao tại hạ lại lo ngại hạo thế cơ chứ!

Lúc đó ba người đi sau Lâu Tử Nghiên cũng vừa ra đến nơi. Một người là Cầm Long Thủ Bành Thiếu Sơn, đàn chủ Anh Quan đàn mặt đỏ vóc mập. Người thứ nhì là Thánh Viên Đỗ Quảng Tài, đàn chủ Đồng Quan đàn, miệng nhọn lưng thon, toàn thân lợp lông vàng vàng. Người thứ ba là Phác Phong Côn Tử Cổn, một chấp pháp đứng hàng thứ năm, tên gọi là chấp pháp lão ngũ, vóc mập mặt tròn, có cái hoà khí chiêu hiền đãi sĩ, nhưng cái vẻ này thiếu thành thật rõ ràng.

Lệ Tuyết Linh hỏi:

- Lâu chuông môn, chúng ta mang món hàng này vào đại sảnh chứ?

Lâu Tử Nghiên gật đầu đáp:

- Tự nhiên, tự nhiên!

Rồi y cao giọng nói:

- Có ai đó không? Mang chiếc rương đỏ trên lưng ngựa của Lệ lão đệ vào đại sảnh ngay

Một đại hán vấn khăn hồng lướt tới:

- Vâng chuông môn.

Nhưng Lâu Tử Nghiên trầm gương mặt lại:

- Cút ngay. Ai mượn đến người. Đừng học đòi thông minh.

Đại hán sững sờ. Thế thì chuông môn nhân gọi ai? Gọi ai thì gọi không phải gọi hán thì hán cúi đầu, lùi lại.

Hắn thầm nghĩ:

- Cái vận của ta hôm nay sao mà đen thế? Vừa rồi bị gã họ Lệ chế nhạo bị giờ lại đến chuông môn mắng cho ê cả mặt. Thật là khổ.

Lâu Tử Nghiên quay sang Bành Thiếu Sơn bảo:

- Đệ hãy chịu khó mang hộ ta cái rương đó.

Bành Thiếu Sơn vâng dạ một tiếng bước tới mở dây hai tay cẩn thận nâng chiếc rương lên từ từ tiến vào đại sảnh.

Lâu Tử Nghiên lại hướng sang Lê Tuyết Linh nói:

- Lão đệ nói là có việc phiền phức chẳng hay phiền phức như thế nào?

Lê Tuyết Linh cười nhẹ:

- Trước hết tại hạ cứ tưởng là Kim Sam Khách chẳng thể có một số viện thủ đáng kể. Nhưng sự tình quả là ngoài sở liệu của tại hạ. Họ Mạnh có mời mấy tay khá ra hộ vệ cho y.

Lâu Tử Nghiên à lên một tiếng:

- Y có viện thủ à? Ai thế?

Lê Tuyết Linh từ từ tiếp:

- Thư Hùng Kiếm Phan Tuấn, một nhân vật trong Thập Toàn phái, Đại Cầu Trảo Ngụy Bằng, và Tam Bộ Đoạt Mệnh Phách Châu Thanh trong hàng Kim Ưng của Ưng Bảo, ngoài ra còn có Kha Trường Sanh, một tay đô vật khét tiếng không xa lạ gì với chưởng môn. Bọn đó cộng thêm Mạnh Ngạn tạo thành một thế lực không nhỏ chút nào.

Lâu Tử Nghiên thở dài:

- Tại hạ cũng nghĩ Mạnh Ngạn có một số người tiếp trợ song không tưởng y mời được những tay khá như vậy. Y đã liên kết với Ưng Bảo là một sự phi thường rồi mà lại còn gọi đến được bọn Kim Ưng thì hẳn thu' đoạn của y cũng cao cường lắm. Tuy nhiên, tại hạ vốn có tính phòng xa nên mới nhờ đến lão đệ. Nếu không phải là lão đệ còn ai đảm đương nổi cái trọng trách này. Giả như tại hạ có huy động toàn thể anh em của bốn môn bất quá song phương chỉ ở trong tình trạng quân bình với sự thọ thương đồng dạng, vị tất lúc đó đã thắng nổi y?

Bật cười ha hả, y tiếp luôn:

- Cái thế cờ của tại hạ sắp bày, dù sao cũng có phần cao tay đấy chứ. Cho nên lão đệ xuất chinh là kỳ khai đắc thắng mã đáo thành công ngay. Lợi được chia đồng đều, lão đệ vẫn không hao một giọt máu. Giả sử như có đổ máu thì dù sao Đơn Quan Môn cũng chia sớt với lão đệ một phần. Nhưng may mắn thay bây giờ lão đệ đã được bình an vô sự. Có điều tại hạ xin lão đệ xét công công lao của bọn thuộc hạ, cái công lao đoạt vật từ tay bọn Phiên Vương.

Lê Tuyết Linh nhếch môi song không cười:

- Lâu chưởng môn nên xử đúng thực tế là hơn. Tại hạ nhận lãnh tiền là có phận sự giải toả điều thắc mắc cho người chi tiền. Nửa rường ngọc quý trị giá vạn lượng vàng đâu phải bỗng nhiên mà có? Vật đã có rồi thì cứ theo sự thỏa hiệp ban đầu mà chia hai, chẳng có tình riêng nghĩa tư chi cả.

Lâu Tử Nghiên cười khan:

- Hẳn là trong cuộc sanh ý này, thanh đao của lão đệ có vấy máu không ít?

Lệ Tuyệt Linh điềm nhiên:

- Hành nghề này, có khác nào đùa cợt với tử thần một cách thường xuyên đâu? Lâu chưởng môn hỏi như vậy là quá thừa.

Bành Thiếu Sơn chen vào:

- Chắc Lệ lão đệ đã tàn sát chúng?

Giọng của y khàn khàn, nghe như có ý mỉa mai.

Lệ Tuyệt Linh lắc đầu:

- Không hẳn vậy, chỉ có hai chết, ba thọ thương, tại hạ không thích dọn lảng chiến trường, do đó thỉnh thoảng còn chừa lại một vài sanh mạng.

Lâu Tử Nghiên cười lớn:

- Tập quán và tác phong của lão đệ làm cho người kinh khiếp quá. Ai mà chẳng biết chạm vào Diêm La Đao là phải mất mạng hay cũng tàn phế suốt đời. Lời ca tụng được truyền khắp giang hồ, còn âm vang bên tai, bất cứ ai chưa rửa tay gác kiếm, quy ẩn sơn lâm đều phải nghe phải thấy. Đao ra, Diêm Vương cười lớn bắc cầu đón kẻ đi đầu thai, thanh Sanh Tử Kiền của lão đệ cứ mỗi lần tuốt ra khỏi vỏ là y như có nhuộm máu hồng.

Lệ Tuyệt Linh lạnh lùng:

- Có những kẻ hiếu sự thích phóng đại vấn đề chứ thật ra thì tại hạ chỉ là một tay bình thường thôi. Vì cái ăn cái mặc mà phải tận dụng sở năng mưu cầu sự tồn vong không hơn không kém, chẳng qua trời chưa đoán lộc nên còn sống đến ngày nay.

Lâu Tử Nghiên gật đầu:

- Đương nhiên phải vậy. Ai ai cũng có quyền sống, muốn sống thì phải đấu tranh. Nhưng sự đấu tranh của lão đệ lại được lồng trong cái khung đạo nghĩa, chính điều đó mới đáng kể, đáng phục. Cho nên làm cái cuộc giao dịch này tại hạ chỉ dám kêu gọi đến lão đệ thôi, thà bỏ rường ngọc đi hơn là nhờ những kẻ khác, mà chắc chắn tại hạ sẽ gặp sự phải tội như Mạnh Ngạn đã làm.

Bành Thiếu Sơn chen vào:

- Phải đó. Trên giang hồ, tìm một tay trọng nghĩa khinh tài như Lệ huynh dài là cầm như tìm kim giữa lòng biển cả.

Lệ Tuyệt Linh điềm nhiên:

- Hay quá! Hay thật!

Họ đã qua khỏi tiền đình, vào tận khách sảnh rồi. Dĩ nhiên nơi đây phải là trang hoàng mỹ lệ, cho xứng đáng với cái danh Ngọc Long Sơn Trang.

Họ ngồi, chủ nhân gọi thuộc hạ mang trà, song Lệ Tuyệt Linh không buồn cầm chén.

Chàng nhìn Bành Thiếu Sơn đang đặt chiếc rương gỗ trên mặt chiếc bàn gần đó.

Chàng mỉm cười hỏi:

- Có nặng lắm không Bành huynh?

Bành Thiếu Sơn gật đầu:

- Khá nặng. Với trọng lượng này, cái giá trị hẳn là phải to lớn lắm.

Lâu Tử Nghiên nâng chén trà lên mời:

- Uống chứ, Lệ lão đệ. Loại trà này đặc biệt lắm, nó có cái tên Vũ Tiềm Mao Tiên đấy

Lệ Tuyệt Linh cầm chén trà đưa gần môi khen vờ mấy tiếng rồi đặt chén xuống bỗng cười khan hỏi:

- Lâu chưởng môn, có một việc này mà mỗi lần nhớ đến là tại hạ lại toát mồ hôi lạnh, chẳng hay ...

Lâu Tử Nghiên nghi hoặc:

- Việc chi thế lão đệ?

Lệ Tuyệt Linh tiếp:

- Kể cả lần này tại hạ đến đây đúng ba lượt rồi, các cao thủ trong quý môn như Bạch đàn chủ, Đồ đàn chủ, Từ Cổn huynh, tại hạ đều có hân hạnh được hội diện. Song chừng như còn thiếu một người, và có thể là người đó không thích tiếp xúc với tại hạ. Phải vậy chăng?

Lâu Tử Nghiên không hề đổi sắc mặt, nghiêm nghị nói:

- Tưởng là việc gì làm tại hạ hồi hộp quá. Cứ tưởng rằng mình đã đắc tội với lão đệ chứ?

Rồi y giải thích:

- Đơn Quan Môn có ba đàn, Anh Quan, Trung Quan và Đông Quan. Bành Thiếu Sơn chưởng quản Anh Quan Đàn, Đỗ Quảng Tài điều khiển Đông Quan Đàn, còn

Trung Quan đàn thì được giao phó cho Trình Kiết. Hai lần Lệ lão đệ đến đây nhằm lúc họ Trình xuất ngoại công tác, cũng vì vậy y bận đến Tiêu Văn Tập để giải quyết một số vấn đề thuộc về thuộc hạ y. Có lẽ y cũng sắp về rồi. Y về đến rồi thì đương nhiên sẽ vào bái kiến lão đệ ngay. Tại hạ không ngờ lão đệ chiếu cố đến Trình Kiết như vậy.

Lệ Tuyệt Linh nhìn Lâu Tử Nghiên cố tìm ra một khe hở. Nhưng trên gương mặt thản nhiên đó chẳng có một chú linh cảm nào chứng tỏ y bịa chuyện. Y bình tĩnh quá chừng. Bình tĩnh nói ra sự thật hoàn toàn.

Bắt buộc chàng nhón một câu:

- Thế ra đàn chủ Trung Quan Đàn của quý môn không phải ở họ Xích Phù à?

Lâu Tử Nghiên tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Xích Phù ? Ai là Xích Phù? Cái tên đó lão đệ đã nhặt được ở đâu thế?

Đoạn y lắc đầu, rồi quay sang ba thuộc hạ:

- Trong các vị có ai nghe nói đến cái tên hiệu này chẳng?

Bành Thiếu Sơn, Đỗ Quảng Tài, Từ Cồn cùng lắc đầu.

Bành Thiếu Sơn thốt:

- Giả như có người mang cái tên đó, thì cũng chẳng ai biết hấn ta. Lệ huynh có việc gì thế? Lệ huynh gặp hấn hay nghe đến hấn? Hấn ta là ai vậy?

Lệ Tuyệt Linh cười nhẹ:

- Chẳng có chi. Các vị không hiểu người đó là ai thì thôi vậy. Có thể tại hạ nhớ lầm, mà cũng có thể đàn chủ của Trung quan đàn trong quý môn mang tên Xích Phù.

Lâu Tử Nghiên quả quyết:

- Nói thật đấy lão đệ, chúng ta chưa bao giờ nghe đến cái tên này.

Y thấp giọng hỏi:

- Lão đệ có nhầm lẫn điều gì chẳng?

Lệ Tuyệt Linh lạnh lùng:

- Chẳng có điều chi gọi là hiểu lầm cả.

Lâu Tử Nghiên cau mày:

- Một tin gió?

Lệ Tuyệt Linh cau mày:

- Không nốt. Bình sanh tại hạ trọng sự thật, không hề lưu tâm đến phao ngôn.

Lâu Tử Nghiên vỗ ngực thở dài:

- Tốt. Thế là tại hạ yên tâm. Hừ, giang hồ càng ngày càng man trá, mãi rồi ai cũng chẳng dám tin ai, mọi người đều phải dè dặt lẫn nhau. Người ta chỉ chuyên nói

xấu hại nhau chứ chẳng ai khuyến khích xây dựng cho nhau. Họ dùng mọi cách cốt gây ly gián cả những lão bằng hữu.

Lệ Tuyệt Linh bửu môi:

- Tại hạ chẳng phải là trẻ nít mà hồng ai muốn gạt là gạt. Nếu không có sự kiện gì đặc biệt thì đừng hồng khích nộ được tại hạ. Để thử xem ai có thủ đoạn làm được việc đó chứ?

Lâu Tử Nghiên gật đầu:

- Đúng vậy rồi, đương nhiên là vậy rồi

Thánh Viên Đỗ Quảng Tài bây giờ mới chen vào:

- Thật ra Lệ huynh cứ thử nghĩ mà xem, giá như có người dùng lời ác, toan ly gián chúng ta, thì Đơn Quan Môn đâu đến nỗi ngu xuẩn gây khó khăn cho Lệ huynh? Lệ huynh có thịnh danh cùng thân phận như vậy, trên đời này còn có ai dám trêu vào? Hà huống Lệ huynh lại là người của bốn môn. Trong tương lai bốn môn sẽ còn nhờ đến Lệ huynh đệ. Lệ huynh thành thực tiếp trợ bốn môn, chẳng hề có ác ý gì, thì Lệ huynh cứ tin rằng đó chỉ là những điều vô căn cứ, bọn tại hạ bảo đảm như vậy

Y nhấn mạnh:

- Chúng ta là bằng hữu mà Lệ huynh.

Lệ Tuyệt Linh gật đầu:

- Được lắm. Tại hạ hy vọng như vậy

Lâu Tử Nghiên giục:

- Uống, Lệ lão đệ, chúng ta mượn trà thay rượu uống mừng thành công.

Mọi người cùng nâng chén trà. Bành Thiếu Sơn cười mấy tiếng rồi thốt:

- Bây giờ chúng ta dùng trà, đợi lát nữa nhà trù dọn tiệc ra, mỗi người sẽ uống mấy trăm chén ...

Cánh Lâu Tử Nghiên bốn người cùng cạn chén. Lệ Tuyệt linh chỉ chạm chén trà vào môi, không uống một giọt nào.

Bành Thiếu Sơn nhìn sang Lâu Tử Nghiên, tỏ ý chẳng làm sao hơn được. Ánh mắt đó không sao thoát khỏi Lệ Tuyệt Linh. Lâu Tử Nghiên buông chén cười nhẹ:

- Lão đệ, ở đây không thích hợp lắm, chúng ta hãy vào trong phòng kia, mình phân chia chiến lợi kiện hơn nhiều.

Lệ Tuyệt Linh gật đầu:

- Ở đâu cũng được, tại hạ không quan tâm lắm.

Lâu Tử Nghiên đứng lên, tự ý mang chiếc rương thấp giọng bảo:

- Thế thì chúng ta cùng đi, lão đệ

Lệ Tuyết Linh đứng lên theo, đảo mắt nhìn bọn Bành Thiếu Sơn:

- Ba vị không đi à?

Bành Thiếu Sơn lắc đầu:

- Không cần! Bọn tại hạ bao nhiêu người, chưởng môn nhân biết rõ, tự nhiên sẽ có phần thưởng đến tay. Đi theo cũng thế thôi, chẳng phải được hơn số đã định.

Lệ Tuyết Linh không nói gì nữa, theo Lâu Tử Nghiên qua khỏi cửa hậu, dọc theo hành lang, đến một ngôi nhà nhỏ cực kỳ bí mật.

Ngôi nhà đó không lạ gì đối với Lệ Tuyết Linh. Chàng đã vào đó hai lượt, cùng với bọn họ Lâu thảo luận cuộc giao dịch trước khi đi tìm Mạnh Ngạn. Ngôi nhà xây bằng đá tảng dày hơn thước, nóc hình tam giác, chỉ có một vòm cửa bằng gỗ cứng, hai lớp gỗ khếp vào nhau, cánh rất dày, không kém tường.

Bên trên nóc có một lỗ thông hơi. Trong nhà chỉ có một chiếc bàn, vài cái ghế cùng với một cái lư đồng.

Một nơi cực kỳ kiên cố và kín đáo, ngồi trong bàn chuyện, chẳng sợ ai ở bên ngoài nghe thấy

Khi cả hai vào trong rồi, Lâu Tử Nghiên đóng ngay cửa lại, đoạn mời Lệ Tuyết Linh ngồi xuống một chiếc ghế. Lệ Tuyết Linh chẳng chút do dự, ngồi xuống liền. Tuy nhiên chàng vẫn đề phòng tay hữu thủ sẵn chuôi đao, thân đao gác trên đầu vai. Đồng thời chàng đảo mắt nhìn chung quanh.

Kẹp chiếc rương dưới nách, Lâu Tử Nghiên mỉm cười hỏi:

- Chẳng như lão đệ không yên tâm?

Lệ Tuyết Linh lắc đầu:

- Không phải! Chỉ vì tại hạ có thói quen như vậy mất rồi.

Lâu Tử Nghiên nhìn lên lỗ thông hơi, những chiếc song bằng sắt chắn ngang lỗ thông hơi, ngăn chặn bất cứ ai muốn đột nhập vào nhà qua cái nơi đó.

Nhìn một lúc, y lại bước đến tường áp tai nghe ngóng. Lệ Tuyết Linh mĩa mai:

- Tường dày lắm Lâu chưởng môn. Không ai nghe lọt câu chuyện của chúng ta đâu?

Lâu Tử Nghiên cười hì hì:

- Cẩn thận bao giờ cũng được việc hơn lão đệ à, người ta thất bại cũng chỉ vì những cái bất ngờ mà không ngờ được là do quá tự tin.

Y tiếp luôn:

- Lão đệ chịu khó chờ một chút tại hạ kiểm tra kỹ mới chắc chắn. Giả như có phiến muộn lão đệ cứ xem chiếc lư đồng kia, vật cổ với cái tuổi bảy trăm đó nhé!

Lệ Tuyết Linh bất chợt nhìn qua chiếc lư đồng. Trong khi đó nhanh như chớp, Lâu Tử Nghiên phóng mình chạm vào một góc tường.

Mặt tường phẳng lì không có đường rạn nứt hay một vết dấu nào, ngờ đâu nơi y chạm mình lại là một cánh cửa bí mật. Cơ quan động, cửa mở ra Lâu Tử Nghiên nhào mình ra bên ngoài.

Nghe tiếng âm, Lệ Tuyết Linh quay mình lại vừa trông thấy Lâu Tử Nghiên thoát ra. Nhanh tay, chàng vụt chiếc vỏ đao theo nhưng không còn kịp nữa, cánh cửa đóng lại bật kêu một tiếng binh vang dội, bắn vỏ đao trở vào rơi xuống chân tường.

Lệ Tuyết Linh rít lên:

- Người giỏi lắm Lâu Tử Nghiên!

Chàng mắng luôn mấy tiếng đoạn nhặt vỏ đao lên bước đến vọng cửa bí mật. Nhưng cửa còn đâu nữa?

Cánh cửa vừa đóng lại là liền lạc với bức tường. Lệ Tuyết Linh dù biết là có cánh cửa vẫn không tìm ta chỗ giáp mí. Chàng dùng lực ướm thử thì biết có kẻ mở khóa cơ quan ở bên ngoài.

Chàng trở lại cửa chính, lấy vỏ đao gõ thử. Cánh cửa đó trước kia bằng gỗ cứng, hai lớp ép sát lại, bây giờ thì được độn một lớp chính giữa bằng lớp cây nên nó trở thành cứng dầy lạ thường.

Chàng nhìn lên lỗ thông hơi, lỗ đó ngày thường có bằng dầu người, bây giờ lại hẹp hơn, độ nửa tắc thôi. Vả lại có chấn sắt giăng ngang, chốt to bằng nắm tay ...

Thế là chàng thúc thủ!

Trong trường hợp này, cố gắng lắm cũng chẳng ích gì.

Chàng trở lại chiếc ghế ngồi xuống, suy tư tìm cách thoát ra! Cách nào? Tường dầy? Cửa dầy như thế đó, dù đem hoả pháo địa lôi vào phá, vị tất đã loay chuyển nổi một ngôi nhà kiên cố như một lòng hang giữa bụng núi to?

Thì con người mong gì phá vỡ? Huống chi chỉ có sức lực của một người.

Dù đó là ai, vẫn là sức người. Sức người lại chỉ có hạn?

Bỗng một tiếng cách vang lên.

Bất giác Lệ Tuyết Linh nhìn ra vọng cửa chánh nơi đó có một lỗ hổng hiện ra, to hơn nắm tay một chút.

Bên ngoài lỗ hổng là gương mặt của Lâu Tử Nghiên

Trên gương mặt đó thay vì niềm đắc chí nở rộ thì là vẻ phẫn nộ!